

vermoedelijk valschen, dikken haarwring in krakelingvorm, laag tegen het ronde achterhoofd gelegd.

„O daar-is-ie,” zei Letje, toen Simon een oogenblik later binnenkwam.

Hij had zijn observatiepost na Laurien's waarschuwing nu wel moeten verlaten; toen de panier stil hield, was hij weggekropen achter de gordijnen en zoo was hij verscholen gebleven, tot hij de beweging en de stemmen in de vestibule naar het achterhuis had hooren versterven en de leege panier wat ratelend was weggereden.

„Wat zie jie d'r prachtig uut!” lachte Ciel, hem begroetend.

„Net 'n bruigom!” riep Letje.

„Zoo'n proenker, ee!” spotte Ciel.

Simon glimlachte wat verlegen, reikte de zusters de hand.

„En wat dee je daar noe in je eenigheid in dat spreekkamertje?” plaagde Letje door, met een half geopend grijsmondje, dat haar heel leelijk maakte.

„Ja, als je dat eens wist!” lachte Simon goedmoedig, terwijl hij zich omwendde en een kopje koffie van het blad nam.

„Hoe is 't in Domburg?” vroeg hij dan.

„Goed, maar frischjes,” antwoordde Letje.

„We stoken ferm, weet je,” zei Ciel.

„Zoo, en jullie kwamen toch nog met de panier!” sprak Simon ondoor-dacht.

„O, dat heit-ie gezien!” riep Ciel uit.

„Zoo'n slechte man, ee!” kraaide Letje.

„Noe zat-ie in 't spreekkamertje ons af te schumen!”

„En dan bluoft-ie weg!”

Ze lachten en kraaiden en deden druk en plagerig.

Simon voelde, dat hij kleurde, zag ook plots de smalle oogen van Jan wat loerend op hem gericht.

„Maar ik ga es kieken in dat kotje!” dreigde Letje de plagerij nog voortzettend.

De pendule sloeg één uur en de binnenkomst van juffrouw Lurkus na een bescheiden klopje, bracht de voor Simon gewenschte afleiding.

Juffrouw Lurkus zag er nu zeer serviel uit met haar eenvoudige zwarte japon zonder eenige garneering, het kleine witte schortje, met wat simpel borduursel omzoomd en het wit kanten mutsje met een fluweelen strikje, dat haar dik grijs hoofd versierde; ze neeg wat plechtstatig en deelde mede, dat de koffietafel gereed was.

In de gang fluisterde ze met een onderdanig glimlachje tot Letje, dat ze van Laurien gehoord had, dat de freule nog zoute beschuitjes moest hebben.

„Zal ik ze d'r voor u om sturen, freule? Met plezier, oor!”